

Hodnocení diplomové práce Michaely Kačmárové Divadelní soubor Bouček ve Vimperku.

Od první stránky práce upozorňuje na své přednosti i propasti: bude dosti osobní, neb autorka představuje soubor, k němuž má citovou vazbu a je jeho aktivní a jistě i úspěšnou členkou; zároveň je naznačena přítomnost množství nedostatků různého druhu, z nichž zformátování textu (slovo o třech hláskách na řádku považuji za přepych) a chyby v interpunkci nebudou – žel – těmi nejčastějšími.

Rys první umožní autorce prezentovat mnohostranné aktivity souboru z „pohledu zevnitř“, opírajíc se o vlastní zkušenosti, prožitky a pocity „rozmlouvá“ o souboru a jeho aktivitách přátelsky, důvěrně, až „po sousedku“, ale zároveň poeticky a také – samozřejmě – zasvěceně. Cenný je přehled odehraných inscenací (Repertoár souboru) s daty premiér, uvedením scénáristů, režisérů i protagonistů (byť nikoliv bez chyb, postrádám kupř. příjmení „čerta Belzebuba“ na s. 45, „dcery“ na s. 47, „snovačky“ a „Hexany“ na s. 48), citlivě a empaticky jsou představeny osobnosti souboru a cenné je též zhodnocení souboru autorkou samou. V této rovině hodnocení práce jednoznačně ob stojí, je skvělá.

Rys druhý předchozí pozitiva ruší a mnohdy (ne-li většinou) je převažuje. V autorské řeči se objevují nežádoucí, nevhodné výrazy a nevhodná spojení typu „dodával šmrnc“ (s. 23), „to celou akci poměrně shodilo“ (s. 34), „naše rodné město“, „(role) si stříhli“ (tamtéž), „vzal si na hrb“ (s. 35), chybně jsou užity tvary zájmen („heslo, jenž z plakátu přivolovalo návštěvníky“ na s. 27, „pohádková bytost, již nemá vznešené jméno“ s. 83), desítky (!) případů chybného užití interpunkce (výčet „postižených“ stránek by byl příliš dlouhý), časté jsou nedostatky formální („Mezi stěžejní akci patřily...“ s. 32, „Dvousté výročí od narození (?) slavil také Jakub Bursa, jenž se zasloužil svým lidovým uměním především v jižních Čechách.“ s. 33, leč oč se zasloužil, již autorka neprozradí, „...například v Jindřichově Hradci, kde si už ale nevzpomíná, jak dopadli“ s. 73, domnívám se, že název slovenského kulturního festivalu zmíněného na s. 76 by měl být uveden velkým písmenem, na s. 82 je oznámeno, že „Ředitele čertovské školy představuje sám Satan a Hexana se zde řítí obrovskou rychlostí nekoloběžce“, leč autorka si nechá pro sebe, kam že se to Hexana tak rychle ubírá, sdělení, že „Ztráta blízkého kamaráda, režiséra, manžela nakonec přes všechny snahy Dany Škopkové vrátila všem nový impuls a rozdělaná (sic!) pohádka byla

dokončena“, nevrhá na manželku zesnulého režiséra a její „snahy“ světlo příliš lichotivé, časté jsou překlepy či „nedoklepy“ (s. 29, 35, 83) a určitě by práci prospělo, pokud by si autorka ujasnila nejen pozici svého subjektu autorského, ale též recipientovu (viz užití du-formy: „Možná vám napoví...“, „Odhadujete správně...“ na s. 36, „Mysleli jste si, že procestovat svět...“, „Tudíž jste mohli vidět ...“ s. 40). Chyby jsou též v užití či psaní cizích jmen a slov („Wir sind Schauspieler“, s. 37, „...v čele s Julem Vernem, s. 21), nejsem si zcela jist, zda femininum k pavoukovi ve větě „Pavouk se svou pavoučnicí spřádali sítě“ (s. 38) je skutečně pavoučnice, jinak adaptovaný (chinofilní) hmyz z řádu dvoukřídých, a nikoliv „pavoučice“ čili „paní Pavouková“.

V předchozí pasáži zmiňuji sice pouze některé z vad na kráse diplomové práce, oceňuji však, že jest napsána nesporně se zaujetím, čistým a upřímným srdcem, snad s dokonalou znalostí zákulisí, ale zároveň s respektem a úctou.

Práci doporučuji k obhajobě a přes uvedené nedostatky navrhuji klasifikovat jako dobrou.

V Plzni 18. 5. 2017

Jiří Staněk

